

Chương 22

Trong mười sáu năm sống trên đời của Diệp Sơ, đây là lần đầu tiên cô gầy đến vậy. Tuy gầy đi không nhiều nhưng lại gầy đúng những chỗ cần gầy: eo thon rồi, chân trông cũng dài hơn này, nhất là khuôn mặt vốn mũm mĩm như trẻ con giờ đã gọn lại, cằm nhọn ra, đôi mắt trông càng to hơn, cộng thêm làn da vốn đã mịn màng mềm mại... nên giờ đây cô đã thấp thoáng dáng dấp của mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành bấy lâu nay bị cân nặng giấu kín.

Có lẽ đối với Diệp Sơ thì những thay đổi này chẳng đáng kể gì, nhưng là có người lại để ý chết đi được. Khởi phải nói cũng biết, người đó chính là Vệ Bắc.

Cô gái trong lòng trở nên xinh đẹp hơn, đáng ra cậu phải vui mừng mới đúng. Thế nhưng thấy cô càng ngày càng trở nên xinh đẹp đáng yêu, Vệ Bắc bỗng ý thức được những nguy cơ đang tồn tại.

Các bạn nam trong lớp trước đây hay ngấm ngấm chê cười giờ đây đều rất thích cô. Mỗi lần Diệp Sơ thu bài tập, kiểu gì cũng có mấy cậu léo nhéo một điều lớp trưởng ơi hai điều lớp trưởng à, rồi lại còn thường xuyên mượn có thảo luận bài tập để tiếp cận Diệp Sơ, còn trêu đùa những câu mập mờ tán tỉnh nữa chứ.

Gì cơ? Bạn hỏi tại sao Vệ Bắc lại biết được chuyện trong lớp Diệp Sơ ư? Nhờ công lớn của hai người này đấy ạ.

Người thứ nhất chính là bà Tần Dao - mẹ Vệ Bắc. Đạo này bà đưa vào quan hệ, đi cửa sau, nói đến khô cả cổ, cuối cùng cũng chuyển được con trai vào ban Tự nhiên. Thế là tuy Vệ Bắc và Diệp Sơ không được học chung một lớp nhưng ít ra cũng học cùng một tầng, cứ rảnh rỗi là cậu lại lượn vài vòng trước cửa lớp cô, chẳng trách chuyện gì cậu cũng biết.

Còn một người nữa mà đảm bảo mọi người không tài nào đoán ra nổi. Đó chính là Lâm Mậu Mậu.

Lâm Mậu Mậu sao có thể kéo bè kết cánh với Vệ Bắc được? À chuyện này phải kể lại từ đầu.

Chuyện kể rằng mới đầu Lâm Mậu Mậu cũng không có nhiều thiện cảm với Vệ Bắc lắm, thậm chí cô ấy còn nhiều lần nói xấu Vệ Bắc trước mặt Diệp Sơ. Nhưng tục ngữ có câu: Không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích lâu dài.

Tuy Lâm Mậu Mậu chướng mắt với vẻ hống hách của Vệ Bắc nhưng cô ấy càng không thể giương mắt nhìn bạn nam mình thích lại đi thích cô gái khác. Thấy Diệp Sơ càng ngày càng được yêu mến, ánh mắt Triệu Anh Tuấn nhìn Diệp Sơ mỗi ngày lại thêm si mê, đến nỗi sắp chảy cả nước miếng ra rồi. Lâm Mậu Mậu làm sao có thể không biết Triệu Anh Tuấn thích Diệp Sơ chứ?

Mặc dù là một cô gái rất có nghĩa khí nhưng cô ấy cũng tuyệt đối không bao giờ dâng người mình thích vào tay kẻ khác, thế nên Lâm Mậu Mậu đã đưa ra một quyết định trái với lương tâm: Thề chết tác hợp cho Vệ Bắc và Diệp Sơ.

Sau khi đưa ra quyết định này, đầu tiên Lâm Mậu Mậu bày tỏ thành ý với Vệ Bắc bằng biểu hiện cụ thể là luôn luôn theo dõi sát sao hành động của Diệp Sơ rồi kịp thời báo cáo cho Vệ Bắc, đồng thời chủ động giúp cậu hoạch định chiến lược thu hút sự chú ý của Diệp Sơ ở mức tối đa.

Chẳng hạn như thế này:

“Lớp trưởng, lát nữa tan học cậu có rảnh không?” Vừa hết tiết, Lâm Mậu Mậu đã đột ngột chạy lại hỏi Diệp Sơ.

“Có, sao vậy?”

“Combo mới của KFC tặng tượng Doraemon đấy, tan học đi mua cùng tớ không?”

“Nhưng mẹ tớ dặn phải về nhà sớm.”

“Có sao đâu? Hôm nay là thứ sáu, tan học sớm hơn mọi ngày mà, hơn nữa chỗ đó cũng không xa lắm, cậu đi cùng tớ nhé!” Lâm Mậu Mậu phát huy tối đa khả năng đeo bám.

Diệp Sơ không biết làm thế nào, đành gật đầu.

“Tốt quá, vậy sau khi tan học cậu chờ tớ ở cửa KFC nhé, không được thất hứa đâu đấy nhé!”

Diệp Sơ định thắc mắc: Chúng mình cùng lớp cơ mà? Sao lại phải ra tận cửa KFC chờ nhau? Nhưng vừa định mở miệng thì Lâm Mậu Mậu đã nhanh như chớp chạy ra khỏi phòng học. Diệp Sơ đành thôi.

Đến lúc tan học, Diệp Sơ thu dọn sách vở xong, định gọi Lâm Mậu Mậu cùng đi, nhưng khi nhìn sang thì chẳng thấy bóng dáng cô bạn ranh mãnh ấy đâu cả. Diệp Sơ khóc dở mếu dở, cô bạn này quái thật, chính mình hẹn mà cũng quên ư?

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng dẫu sao Diệp Sơ vẫn là một học sinh ngoan biết giữ lời hứa, đúng là quán KFC cách trường học không xa, nếu Lâm Mậu Mậu bảo đến đó chờ ở cửa thì cứ đi xem xem thế nào. Vậy là Diệp Sơ đeo cặp sách lên rồi tới quán KFC mà Lâm Mậu Mậu bảo.

Đến nơi, Diệp Sơ thấy người qua người lại như mắc cửi, chỉ mỗi bóng dáng Lâm Mậu Mậu là chẳng thấy đâu.

Diệp Sơ mếu máo, chẳng lẽ cô ấy quên thật? Kệ vậy, mình về nhà thôi. Nghĩ thế, cô quay người định đi. Vừa quay người một cái đã bị người phía sau chặn lại.

“Cậu?” Diệp Sơ hơi sững sờ, không ngờ lại gặp Vệ Bắc ở đây.

“Tôi thì sao?” Vệ Bắc thản nhiên trề môi.

“Không sao cả...” Diệp Sơ lắc đầu: “Tớ đang đợi Mậu Mậu, nhưng hình như cậu ấy quên hẹn nên tớ chuẩn bị về nhà”. Nói xong, cô đi vòng qua người cậu.

Vừa mới nhắc chân trước, chân sau đã bị người ta kéo lại. À, không, thật ra cậu chỉ kéo tay cô lại thôi: “Này, Diệp Thừa Côn, cậu có đói không?”

Hả? Diệp Sơ không hiểu cậu đang nói gì, lắc đầu: “Không đói”.

“Chắc chắn là cậu đói rồi!” Vệ Bắc quả quyết.

Diệp Sơ ngây người: “Tớ không đói thật mà”.

Vệ Bắc bị vẻ khờ khạo toàn tập của cô làm cho bực mình. Cậu chẳng thèm lấy có nữa mà “chốt” một câu: “Cậu không đói nhưng mà tôi đói, cùng ăn chút gì với tôi đi”. Nói đoạn, cậu cứ thế kéo Diệp Sơ vào trong quán KFC.

Diệp Sơ cứ ngỡ ngác, mãi không hiểu mô tê gì. Sao chưa gì đã bị kéo vào quán ăn luôn rồi? Nhưng sau một hồi đứng xếp hàng sau lưng Vệ Bắc, hình như cô hơi hiểu ra thì phải. Cô vươn tay khều cánh tay Vệ Bắc: “Này”.

“Sao vậy?” Giọng Vệ Bắc nghe chẳng có gì là vui vẻ.

“Không phải cậu theo Mậu Mậu đến đây chứ?” Cô thẳng thừng đoán.

Mặt Vệ Bắc cứng đờ: “Mèo mèo chó chó gì¹? Ai thêm dây dưa với cái đứa như đàn ông ấy chứ. Cậu ăn gì, mau nói xem nào?”

Lâm Mậu Mậu nấp trong góc cửa hàng, kéo mũ sụp xuống suýt nữa thì phun ngụm cola chưa kịp nuốt xuống ra ngoài: Cái tên Vệ Bắc khôn kiếp này, nếu lần sau còn giúp cậu nữa, tôi sẽ đi chuyển giới.

Trán Diệp Sơ nhăn tít lại, cô ngẫm nghĩ: “Gì cũng được”.

“Gì cũng được là thế quái nào? Nói nhanh!”

“Vây cola đi.”

“Chỉ uống cola làm sao mà đủ?”

“Thêm một phần khoai tây chiên nữa.”

“Biết rồi.” Vệ Bắc quay đầu, tươi cười nói với nhân viên phục vụ: “Cho một combo gia đình, à đúng rồi, thêm một phần khoai tây chiên nữa”.

Khóe miệng Diệp Sơ co giật, nhưng cô không phát biểu gì.

Combo gia đình nhanh chóng được mang lên, cửa tiệm đang có chương trình khuyến mãi nên tặng kèm thêm một chú búp bê Doraemon nữa.

Vệ Bắc nhìn con búp bê rồi cau mày: “Xấu thế, cái gì vậy?”

“Đây là Doraemon.” Nhân viên phục vụ cũng bó tay.

“Cái này xấu quá.” Vệ Bắc chỉ về phía trước: “Tôi muốn cái kia.”

Nhân viên phục vụ đáng thương ngẩng đầu nhìn lên, thấy trên quầy treo một con lợn bằng bông xấu-không-đẽ đầu cho-hết, khoe miệng bắt đầu co giật: “Cái này là của phần ăn khác”.

“Vậy lấy thêm một phần ăn kia.”

“Đây là con cuối cùng, nên cậu không được chọn nữa đâu đây.” Nhân viên phục vụ có vẻ sắp nổi đóa rồi.

“Biết rồi, sao mà rắc rối thế?”

Cuối cùng, trước ánh mắt kì quái của mọi người, trên bàn ăn của hai người xuất hiện một combo gia đình, một combo hai người nữa và một con lợn vô cùng xấu xí.

“Trẻ con bây giờ ăn khỏe thật...” Bà lão bàn bên cạnh than thở, Vệ Bắc hung hăng trừng cho một cái.

Diệp Sơ dờ khóc dờ cười ngồi xuống. Cô vẫn thấy hơi khó thích nghi, đành phát biểu: “Thật ra thì hai chúng ta không ăn hết nhiều vậy đâu...”

Vệ Bắc không trả lời cô, ngược lại còn cầm con lợn trên bàn lên rồi lăm bằm: “Cậu xem nó có giống cậu không này?” Vừa nói cậu vừa chọc vào mũi con lợn.

Giống... Giống cái đầu cậu ấy. Cho dù Diệp Sơ rất biết nhẫn nhịn nhưng lần này thì cô sắp bùng nổ rồi.

Khoe miệng cô co giật hồi lâu rồi mới bắt đầu uống cola, vừa uống vừa cắn ống hút.

Bên kia chiếc bàn, Vệ Bắc vẫn đang chọc chọc cái mũi con lợn, vừa chọc vừa bình luận: “Chúng mình đặt tên cho nó đi gọi là Thừa Cân có được không?”

Diệp Sơ cảm thấy mình sắp khóc đến nơi, liều mạng nín nhịn không lên tiếng.

“Gọi là Thừa Cân nhé!” Vệ Bắc vẫn chưa chịu thôi.

“A Bảo...” Cuối cùng Diệp Sơ cũng lên tiếng.

“Cái gì?”

“Gọi là A Bảo đi!” Dù sao cũng đỡ hơn Thừa Cân. Diệp Sơ nghĩ bụng.

“Được.” Vệ Bắc gật đầu, rồi lại chọc vào mũi con lợn: “Vậy tên mày sẽ là Thừa Cân nhé, nghe rõ chưa hả?”

Diệp Sơ: “...”

Bữa ăn này đúng là chả đâu vào với đâu, từ đầu tới cuối Diệp Sơ chỉ uống duy nhất một cốc cola và ăn nửa phần khoai tây chiên. Tất cả đồ ăn còn lại đều do một mình Vệ Bắc giải quyết, nhưng cậu có ăn giỏi đến đâu cũng chẳng thể ăn hết nhiều đến thế. Kết quả cuối cùng tất nhiên là bỏ mứa rất nhiều.

Lâm Mậu Mậu đứng trong góc bóp cổ tay, không ăn hết thì cũng đừng lãng phí, để ấy tớ ăn cho có hơn không!

Đằng này, Vệ Bắc vẫn đang khuyên Diệp Sơ: “Cậu ăn đi, sao lại không ăn thế?”

“Không muốn ăn...” Có thể là do dạo này ăn ít nên cô không thể ăn thủng uổng vai cùng một lúc được.

“Sao lại không muốn ăn? Không ăn thì làm sao mà béo được? Cậu nhìn cậu đi, chỗ thịt ngày xưa đâu mất rồi...” Vệ Bắc vừa nói vừa thô lỗ nhéo nhéo cánh tay Diệp Sơ.

Lúc ấy đang là mùa hè nên cô mặc áo ngắn tay, bị cậu cầm tay, Diệp Sơ cảm thấy ngứa: “Cậu làm gì vậy, buông ra!”

“Không buông!” Vệ Bắc vừa nói vừa giơ tay ấn vào hông cô: “Nhìn xem, chỗ này cũng không có thịt...”

Chết tiệt, sao mình lại không nghĩ ra cách “tranh thủ” sàm sờ Anh Tuấn theo kiểu này nhỉ? Lâm Mậu Mậu tiếp tục cúi đầu bóp cổ tay.

Đúng lúc Diệp Sơ đang bị Vệ Bắc quấy rầy thì điện thoại di động của Vệ Bắc bất ngờ đổ chuông.

Tuy Vệ Đông Hải quản con rất nghiêm nhưng dù sao ông cũng hết lòng yêu thương cậu, bởi thế khi Vệ Bắc vừa lên cấp ba ông đã mua cho cậu điện thoại di động điện liên lạc.

Vệ Bắc hơi không cam lòng rút cánh tay đang để trên eo Diệp Sơ ra, nhắc điện thoại.

Là Lưu Hàn gọi tới: “A Bắc, bảo tớ đánh billiard cơ mà? Cậu đang ở đâu rồi?”

Vệ Bắc liếc nhìn Diệp Sơ: “Hôm nay không được, có chút việc”.

“Ai lại thế, chẳng nề mặt anh em gì cả? Chúng ta đã hẹn trước rồi cơ mà, tôi còn định giới thiệu cho cậu vài người bạn, nếu cậu không đến tức là không nề mặt tôi rồi.”

Vệ Bắc dù sao cũng là một người trọng nghĩa khí, đã nói đến mức này thì: “Được, ở đâu, lát nữa em đến”.

Vệ Bắc vội vàng cúp điện thoại rồi ngẩng đầu nhìn Diệp Sơ: “Lát nữa có chút việc nên tôi đưa cậu về trước nhé”.

“Không cần đâu.” Diệp Sơ lắc đầu: “Tớ tự về được mà”.

“Đừng nhiều lời, tôi đã bảo đưa về thì tức là đưa về.”

Trước giờ cậu cứ ngang ngược, không cho người ta lựa chọn như thế đấy.

Diệp Sơ đành chịu, cuối cùng vẫn phải cùng cậu bước ra khỏi quán.

Lúc hai người đi ra, Lâm Mậu Mậu trong góc âm thầm gào thét: Gói về, hai người quên đóng gói mang về rồi!

Chú thích:

1. Trong tiếng Trung, tên của Mậu Mậu đồng âm với từ “mèo”.